

CENA NUMERU 40 GROSZY

Nr. 1. KRAKÓW, 15 STYCZNIA 1927. ROK VII.

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWODZTWA KRAKOWSKIEGO

Adres Redakcji i Administracji „Dziennika urzędowego“ Kraków, Województwo, ul. Basztowa 22.

Należytości za poszczególne egzemplarze Dziennika należy przesyłać bezzwłocznie w drodze Pocztowej Kasy Oszczędności w Krakowie konto Nr. 402.022 Województwa w Krakowie z naznaczeniem „Dziennik Urzędowy“. Dziennik Urzędowy przyjmuje ogłoszenia instytucyj społecznych i użyteczności publicznej, od osób zaś prywatnych tylko takie, które wynikają ze stosunku do władz urzędowych i wymienionych instytucyj.

KRAKOWSKI URZĄD WOJEWÓDZKI.
Wydział przydjalny.

L. Pr. 601/1

Kraków, dnia 1 lutego 1927.

Exequatur konsula franc. w Katowicach p. Ernesta Jerzego Tervera.

Do wszystkich PP. Starostów, P. Prezydenta st. król. m. Krakowa i Pana Dyrektora Policji w Krakowie.

Pan Prezydent Rzeczypospolitej udzielił exequatur listem komisyjnym Pana Ernesta Jerzego Terver'a, jako konsula Republiki Francuskiej na obszar Województw: śląskiego, krakowskiego i kieleckiego z siedzibą w Katowicach.

O tem zawiadamiam Pana z poleceniem udzielenia wyżej wymienionemu konsulowi w sprawowaniu agend urzędowych pomocy, gdzieby tego zaszła potrzeba.

Wojewoda: w z. (—) *Dr. Morawski.*

KRAKOWSKI URZĄD WOJEWÓDZKI.
Wydział Prezydjalny.

L. Pr. 476/1

Kraków, dnia 26 stycznia 1927.

W sprawie exequatur konsula węgierskiego Wojciecha Marchwickiego.

Do Wszystkich Panów Starostów Województwa Krakowskiego, Pana Prezydenta st. król. m. Krakowa i Pana Dyrektora Policji w Krakowie.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych reskryptem z dnia 19 stycznia 1927 r. Nr. I. L. 9469/26 oznajmiło, że Pan Prezydent Rzeczypospolitej udzielił exquatur p. Wojciechowi Marchwickiemu, jako konsulowi honorowemu Królestwa Węgier na obszar Województwa Krakowskiego, Kieleckiego i Śląskiego z siedzibą w Krakowie.

O tem zawiadamiam Pana Starostę (Pana Prezydenta, Pana Dyrektora Policji) z poleceniem użyczenia wyż wymienionemu Konsulowi wszelkiej należytej pomocy przy spełnianiu jego obowiązków, gdzieby tego zaszła potrzeba.

Wojewoda w z. (—) *Dr.Morawski.* w. r.

KRAKOWSKI URZĄD WOJEWÓDZKI
Wydział Prezydjalny.

L. Pr. 135/1

Kraków, dnia 22 stycznia 1927.

Pan Prezes Rady Ministrów zarządzeniem z dnia 23 grudnia 1926 roku unieważnił poprzednie zarządzenie z dnia 8 października 1925 r. „Monitor Polski“ z dnia 17/X 1925 r. Nr. 241 poz. 991), którem odznaczony został Kazimierz Siekierski, naczelnik gminy w Łapanowie, pow. bocheńskiego srebrnym Krzyżem Zasługi za gorliwą i owocną działalność na polu pracy społecznej.

WOJEWÓDZTWO KRAKOWSKIE

L. BP. 18145/26

Kraków, dnia 9/1. 1927.

Rozporządzenie Ministrów Robót Publicznych i Spraw Wewnętrznych z 26/6 1924 Dz. U. Rzp. Nr. 61 poz. 611 w przedmiocie przepisów porządkowych na drogach publicznych podaje się do powszechnej wiadomości.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROBÓT PUBLICZNYCH I MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH
z dnia 26 czerwca 1924 r.,
regulujące używanie i ochronę dróg.

Na zasadzie art. 5 ustawy z dnia 7 października 1921 r. o przepisach porządkowych na drogach publicznych (Dz. U. R. P. Nr. 89 poz 656), oraz art. 3 ustawy z dnia 26 września 1922 r. w przedmiocie ratyfikacji przystąpiena Polski do Międzynarodowej konwencji dotyczącej ruchu automobilowego, zawartej w Paryżu dnia 11 października 1909 r. (Dz. U. R. P. z r. 1922 Nr. 85, poz. 762 i z r. 1923 Nr. 86 poz. 668 i 669), zarządza się co następuje:

I. POSTANOWIENIA OGÓLNE.

§ 1. Pojęcie drogi publicznej w rozumieniu niniejszego rozporządzenia obejmuje nie tylko samą jezdnię, lecz całą szerokość gruntu, zajętego przez drogę, oraz budowle i urządzenia do niej należące, łącznie z pasami przydrożnemi, bądź stanowiącemi przynależność drogi, bądź to pozostawionemi przez właścicieli przydrożnych gruntów wolnemi od uprawy — w myśl art. 11 powołanej ustawy z dnia 7 października 1921 roku o przepisach porządkowych na drogach publicznych.

§ 2. Przepisy niniejszego rozporządzenia, z wyjątkiem zawartych w § 39—55, stosują się do wszelkiego rodzaju dróg publicznych bez względu na to, w czyim zarządzie się znajdują, oraz z jakich funduszów są utrzymywane.

Przepisy ruchu publicznego dotyczą ruchu pieszego, pojazdów zaprzęgowych, jazdy na rowerach, jazdy konnej i pędzenia lub prowadzenia zwierząt.

Do ruchu samochodów i innych pojazdów mechanicznych na drogach publicznych stosują się przepisy rozporządzenia Ministra Robót Publicznych i Ministra Spraw Wewnęrznych z dnia 6 lipca 1922 r. (Dz. U R. P. Nr. 65 poz. 587), które pozostają w swej mocy i obowiązują nadal wspólnie z niniejszem rozporządzeniem.

Przepisy co do przewozu po drogach publicznych materjałów lekkopalnych, wybuchowych, żrących i t. p. zostaną uregulowane oddzielnem rozporządzeniem.

§ 3. Naczelnicy władz administracyjnych II instancji, a w Warszawie komisarz rządu. mogą wydawać szczegółowe rozporządzenia i przepisy w ramach niniejszego rozporządzenia.

II. ZAKAZY NISZCZENIA DRÓG.

§ 4. Zabrania się niszczyć i uszkadzać drogi publiczne, oraz wszelkie przynależności i urządzenia drogowe.

§ 5. Zabrania się włóczenia po drogach publicznych wszystkich przedmiotów mogących psuć drogę.

Przedmioty takie winny być wiezione na kołach lub saniach.

§ 6. Szerokość obręczy kół pojazdów winna być taka, aby ciśnienie kół nie przekraczało 150 kilogramów na centymetr bieżący szerokości obręczy.

Powierzchnia żelaznych obręczy, stykająca się z jezdnią, winna być zupełnie gładka, przyczem wyjątki są dopuszczalne tylko dla maszyn rolniczych, ciągnionych po drogach. Jednakże koła takich maszyn nie powinny posiadać nierówności, niszczących nawierzchnię drogi.

§ 7. Zabrania się zanieczyszczać drogi przez wyrzucanie lub rozsypywanie ziemi, błota, nawozu, śmieci, zielska, pozostawianie padłych zwierząt, wylewanie nieczystości, sprowadzanie na drogę odpływów z urządzeń gospodarskich i fabrycznych, wreszcie przez rzucanie na drogę wszelkich przedmiotów i materjałów, mogących kaleczyć nogi ludzi i zwierząt lub rwać obręcze gumowe pojazdów, jako to: gruzu, gwoździ, drutu, ułamków metali, szkła i t. p.

Zwierzęta, padłe na drodze publicznej, winien właściciel ich usunąć w ciągu 24 godzin; w przeciwnym razie będzie to uczynione na jego koszt przez organa zarządu gminnego.

§ 8. Zabrania się tratować rowy, skarpy (stoki) nasypów i wykopów, pasy przydrożne, przejeżdżać przez nie, przepędzać i wypasać bydło, zwierzęta pociągowe, trzodę i ptactwo domowe, skopywać pobocza (burty) i skarpy, zasypywać rowy, kanały i przepusty drogowe, oraz zaorywać drogę.

§ 9. Zabrania się osobom nie uprawnionym korzystać z trawy, rosnącej w rowach przydrożnych oraz na skarpach, poboczach i pasach przydrożnych.

§ 10. Zabrania się bez pozwolena właściwego zarządu drogowego składać na drodze wszelkiego rodzaju materjały, narzędzia, towary i t. p.

Zakaz powyższy nie dotyczy chwilowego, a koniecznego złożenia przedmiotów przy naładunku lub przeładunku.

§ 11. Zabrania się rozkładać otwarte ogniska w odległości mniejszej niż 150 metrów od mostów drewnianych lub konstrukcji mieszanej żelazno-drewnianej, zaopatrzonych w odpowiednie tablice ostrzegawcze, — oraz palić tytoń na takich mostach. Również zabrania się przechodzić i przejeżdżać z ogniem lub niezamkniętem paleniskiem maszyn po mostach, z drewnianemi pokładami, wreszcie rozniecać ogień, zakładać popasy lub noclegi pod wszelkiemi mostami.

§ 12. Zabrania się bez specjalnego pozwolenia przeciągać lub przewozić przez mosty ciężary, przekraczające dopuszczalne obciążenie mostu, wskazane na tablicy przy wjeździe.

W razie potrzeby wzmocnienia mostu, koszta z tem wzmocnieniem związane, a określone przez właściwy zarząd drogowy, ponosi przewożący.

III. PRZEPISY DOTYCZĄCE RUCHU NA DROGACH.

§ 13. Ruch pieszy wzdłuż drogi winien odbywać się tylko na specjalnych ścieżkach lub chodnikach, w braku zaś tych urządzeń — na poboczach (burtach) drogi.

W razie niemożności użycia poboczy ruch pieszy może odbywać się na jezdni, lecz jaknajdalej od środka drogi.

Ruch pieszy grupami (pochody, procesje, pogrzeby i t. p. winien o ile możności zajmować tylko prawą połowę jezdni (w kierunku ruchu).

§ 14. Ruch pojazdów zaprzęgowych i zwierząt pędzonych lub prowadzonych na drogach bitych i brukowanych winien odbywać się na twardej nawierzchni.

Nie na twardej nawierzchni ruch ten może odbywać się tylko tam, gdzie istnieją miękkie letnie tory.

§ 15. Szybkość ruchu na drogach publicznych nie może zagrażać bezpieczeństwu osób z nich korzystają-

cych i winna być taka, aby woźnice, cykliści i jeźdźcy w każdej chwili i przy wszelkich okolicznościach mogli dostosować się do wymagań bezpieczeństwa ruchu publicznego, oraz ochrony dróg i mostów.

Na ostrych skrętach, skrzyżowaniach dróg i mostach drewnianych lub konstrukcji mieszanej żelazno-drewnianej, dłuższych nad 20 metrów, zabrania się jechać z szybkością większą niż 6 klm. na godzinę (szybkość konia w stępie).

Na skrzyżowaniach dróg w polach i miejscowościach otwartych prowadzący pojazd ma pierwszeństwo przejazdu przed zbliżającemi się po swojej lewej stronie, a winien ustąpić pierwszeństwo zbliżającym się ze swej prawej strony.

§ 16. Wszelkie pojazdy zaprzęgowe, utrzymywane w celach zarobkowych dla przewozu ciężarów i osób, z wyjątkiem pojazdów osobowych nie więcej niż na 4 miejsca, winny być zaopatrzone w hamulec.

Obowiązek zaopatrzenia w hamulce powyższych pojazdów osobowych, oraz wszelkich innych pojazdów zaprzęgowych w zależności od miejscowych warunków topograficznych, zostanie uregulowany dla poszczególnych obszarów administracyjnych w myśl § 3 niniejszego rozporządzenia.

W każdym razie do hamowania wozów zabrania się używać łańcuchów, haków lub innych przyrządów, któreby niszczyły drogę.

Wyjątkowo urządzenia takie mogą być używane podczas gołoledzi.

§ 17. Obrys pojazdu, to jest szerokość jego — łącznie ze wszystkiemi występami, lub szerokość ładunku pojazdu, będącego w ciągu ruchu na drodze publicznej nie może przekraczać 2,5 metra, o ile nie otrzymano zezwolenia właściwego zarządu drogowego.

Wysokość pojazdu z ładunkiem nie może przekraczać 4 metrów nad powierzchnią drogi.

§ 18. Każdy zaprząg winien mieć swego woźnicę. Wyjątek dopuszczalny jest tylko przy taborach, gdzie jeden woźnica może prowadzić dwa wozy, jeden za drugim, zaprzężone najwyżej w jednego konia każdy.

§ 19. Bezpośrednio jeden za drugim nie może jechać więcej niż 6 wozów. Odległość pomiędzy grupami po 6 wozów winna wynosić najmniej 30 metrów.

§ 20. Konie w zaprzęgu na drogach publicznych winny być okiełznane.

Zaprząg winien być taki, aby woźnica w każdej chwili mógł panować nad pojazdem.

§ 21. Woźnicy podczas jazdy zabrania się spać na wozie i opuszczać go bez dozoru

Zabrania się również urządzać postoje na drodze.

W razie przypadkowego wstrzymania jazdy należy wóz sprowadzić na prawą stronę jezdni (w kierunku ruchu), jaknajdalej od środka drogi i przy odejściu woźnicy od wozu konie wyprządz.

§ 22. Wszystkie pojazdy, znajdujące się na drogach publicznych, po za obrębem miejsca zamieszkania właściciela (wsi, osady, miasta i t. d.) z wyjątkiem osobowych pojazdów, nie służących dla celów zarobkowych, — winny mieć napisy, względnie być zaopatrzone w tablicę o wymiarach nie mniej niż 25×15 cm., umieszczoną z lewej strony pojazdu, a zawierającą jasno i czytelnie wypisane w języku polskim imię, nazwisko i miejsce zamieszkania właściciela lub też nazwę i adres firmy, fabryki, majątku i t. p.

Przepis powyższy nie ma zastosowania do pojazdów rządowych, których sposób oznaczania będzie ustanowiony, w porozumieniu z Ministerstwem Robót Publicznych i Ministerstwem spraw Wewnętrznych, przez władze, rozporządzające temi pojazdami.

§ 23. Każdy pojazd, znajdujący się nocą na drodze publicznej, a w taborach pierwszy i ostatni pojazd, winien być z nastaniem ciemności oświetlony przynajmniej jednem białem światłem, widocznem zdaleka.

Naczelnicy władz adminisracyjnych II instancji mogą ograniczyć stosowanie tego postanowienia tylko do dróg o twardej nawierzchni (bitych lub brukowanych), a dla województw: białostockiego, nowogródzkiego, poleskiego, wołyńskiego i Ziemi Wileńskiej mogą naczelnicy władz administracyjnych II instancji zarządzić jeszcze inne ulgi, mające na celu stopniowe wprowadzenie tego postanowienia.

§ 24. Każda osoba, jeżdżąca na rowerze po drogach publicznych, winna się *zaopatrzyć w imienną kartę rowerową*, bez fotografji, wydaną przez władze administracyjne I instancji na stosowną piśmienną prośbę.

Przed wydaniem karty rowerowej winien urząd wydający kartę przekonać się, że proszący jest obznajmiony z przepisami ruchu na drogach publicznych, zawartemi w dziale III niniejszego rozporządzenia i w dziale F rozporządzenia Ministra Robót Publicznych i Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 6 lipca 1922 r. o ruchu samochodów i innych pojazdów mechanicznych (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 587).

Kartę powyższą winni używający rowerów na drogach publicznych *mieć przy sobie* i okazywać na każde żądanie organów, wymienionych w § 56 niniejszego rozporządzenia.

§ 25. Rowery, używane do jazdy na drogach publicznych, winny być zaopatrzone w dobrze działający hamulec, oraz w dzwonek, jako sygnał ostrzegawczy, a z chwilą nastania zmroku w zapaloną latarkę o białem świetle.

Zabrania się używać przy jeździe na rowerze innych przyrządów jako sygnałów dźwiękowych.

§ 26. Jadący na rowerach po drogach bitych lub brukowanych mogą używać poboczy (burt) o ile to nie utrudnia ruchu pieszego, odbywajacego się po tych poboczach.

Zabrania się używać do jazdy na rowerze chodników w obrębie miast i miejsc zamieszkałych

§ 27. Rowery z przystosowanemi motorami (silnikami) napędowemi podlegają przepisom o ruchu samochodów i innych pojazdów mechanicznych (§ 2).

§ 28. Zabrania się pędzić drogą publiczną zwierzęta bez dostatecznego dozoru, a mianowicie: jeden poganiacz może pędzić najwyżej 15 sztuk koni lub bydła, względnie 40 sztuk owiec lub trzody chlewnej.

Przepis powyższy nie stosuje się do pędzenia bydła z miejsca postoju na pastwisko i odwrotnie.

§ 29. Zabrania się pozostawiać dzieci na jezdni dróg publicznych bez opieki, oraz wypuszczać na drogi zwierzęta i ptactwo domowe.

§ 30. Zabrania się jeździć saniami po drogach publicznych bez dzwonków lub grzechotek.

Zabrania się również używać sani bez dyszla lub

hołobli mających zaprząg tylko z postronków lub pasów.

§ 31. Zabrania się przewozić ciężary na drogach publicznych saniami których płozy mają w części dolnej mniej niż 120 ctm. długości i mniej niż 10 ctm. szerokości.

§ 32. Zabrania się wozić drogą publiczną bez przykrycia lub też wystawiać wzdłuż drogi lub przy drodze przedmioty mogąca spłoszyć zwierzęta pociągowe i bydło, względnie wywoływać u ludzi przestrach lub obrzydzenie.

§ 33. Ze względu na stan mostów lub nawierzchni drogi, jako też ze względu na specjalne warunki bezpieczeństwa ruchu, mogą właściwe władze czasowo zabraniać lub ograniczać ruch pojazdów, względnie niektórych ich rodzajów, na określonych odcinkach dróg.

IV. URZĄDZENIE I UTRZYMANIE ZAJAZDÓW.

§ 34. Przy wszelkich zakładach i urządzeniach, związanych z postojem pojazdów, winna być pozostawiona wolna od zabudowań przestrzeń poza bocznym rowem przydrożnym, wystarczająca dla pomieszczenia tej ilości pojazdów (tak osobowych, jak i wozów ciężarowych), jaka według przewidywań przy zakładaniu zajazdu, może się gromadzić w czasach najbardziej intensywnego ruchu (targi, jarmarki, odstawa buraków i t. p.)

W razie niedostatecznej szerokości pasa gruntu, przeznaczonego na zajazd pomiędzy zakładem a rowem przydrożnym, winien być urządzony plac dla zajazdu o odpowiedniej powierzchni obok zakładu lub po za nim.

Rozmiary placu, przeznaczonego na postój pojazdów, oznaczy w każdym poszczególnym wypadku odnośna władza, wykonywująca utrzymanie drogi, na podstawie opinji właściwego zarządu drogowego i Zwierzchności gminnej.

Przepisy powyższe mają zastosowanie do isniejących zakładów i urządzeń, o ile miejsce i warunki na to pozwalają.

§ 35. Miejsca, przeznaczone na zajazdy, jak również dojazdy do tych zajazdów z dróg winny posiadać twardą nawierzchnię.

Przy wyborze rodzaju umocowania powierzchni placu i dojazdu należy stosować się do wskazówek właściwego zarządu drogowego, które winny być udzielane z uwzględnieniem warunków miejscowych.

§ 36. Wszelkie roboty, dotyczące urządzenia i utrzymania zajazdów i dojazdów, do tychże będą wykonywane staraniem i kosztem właścicieli lub dzierżawców odnośnych zakładów i urządzeń, według wskazówek właściwego zarządu drogowego.

§ 37. Właściciele lub dzierżawcy zakładów i urządzeń, wyszczególnionych w § 34, mają obowiązek utrzymywania zajazdów i dojazdów do tychże w stanie należytej czystości — jakoteż ustawienia i utrzymywania znaków, sporządzonych według wskazówek zarządu drogowego, z tablicami głoszącemi zakaz urządzania postoju na jezdni i poboczach drogi przed zajazdem.

V. ZNAKI DROGOWE.

§ 38. Przepisy § 39—55 mają zastosowanie do wszelkich dróg publicznych (§ 2) po za ulicami i placami miast, osad miejskich, uzdrowisk i zdrojowisk.

§ 39. Obowiązek postawienia i utrzymywania znaków drogowych ciąży na utrzymujących drogę (art. 19 i 20 ustawy z dnia 10 grudnia 1920 r. o budowie i utrzymaniu dróg publicznych Dz. U. R. P. z r. 1921 Nr. 6, poz. 32).

Na skrzyżowaniu dróg różnych kategorji obowiązek ustawienia i utrzymania drogowskazów obciąża obowiązanych do utrzymania drogi wyższej kategorji, a koszta tego ustawienia i utrzymania obciążają w równej mierze obowiązanych do utrzymania krzyżujących się dróg.

Znaki, dotyczące urządzeń obcych w pasie drogowym (art. 9 ustawy z dnia 7 października 1921 r.) winny być ustawiane i utrzymywane staraniem i kosztem przedsiębiorstw, korzystających z dróg dla tych urządzeń, — według wskazówek zarządu drogowego.

Władze administracyjne w drodze nadzoru w razie zaniedbań winny wydać zarządzenia postawienia znaków.

§ 40. W razie niespodziewanego powstania przeszkody, zagrażającej bezpieczeństwu ruchu, obowiązana jest miejscowa władza gminna, do czasu wkroczenia właściwych organów drogowych, poczynić doraźne zarządzenia ubezpieczające, na koszt utrzymujących drogę.

A. ZNAKI DROGOWE INFORMACYJNE.

§ 41. Dla celów administracji drogowej, oraz dla orjentacji osób korzystających z dróg, winny być postawione na drogach publicznych odpowiednie znaki drogowe informacyjne, wymienione w § 42—49.

1) Znaki kilometrowe i hektometrowe.

§ 42. Znaki drogowe kilometrowe winny być postawione na wszystkich drogach publicznych, a znaki drogowe hektometrowe (setkowe) na drogach publicznych o twardej nawierzchni (bitych i brukowanych).

Znaki kilometrowe i hektometrowe winny być ustawione na prawej krawędzi drogi, licząc od jej początku, o ile w razach wyjątkowych nie zostanie udzielone specjalne upoważnienie na odmienne umieszczenie tych znaków co do dróg państwowych przez Ministerstwo Robót Publicznych, a co do dróg wszystkich innych kategorji — przez właściwych naczelników władz administracyjnych II instancji.

Ustawienie znaków drogowych winno nastąpić na podstawie pomiarów, nieprzekraczających granicy błędu, 0,75 metra na 1 kilometr.

§ 43. Stosownie do ustalonego podziału dróg państwowych na trakty odśrodkowe, idące w kierunku od m. stoł. Warszawy do granic Państwa, i na trakty łącznikowe, znajdujące się w wycinkach pomiędzy sąsiedniemi traktami odśrodkowemi, za początek dróg państwowych odśrodkowych przyjętą została Warszawa, względnie pośredni punkt innego traktu odśrodkowego, od którego zaczyna się dany trakt odśrodkowy.

Za początek drogi państwowej łącznikowej przyjęty został krańcowy punkt tej drogi, leżący: 1) przy

łaczeniu dwóch traktów odśrodkowych — na trakcie odśrodkowym, posiadającym mniejszy numer porządkowy, wyznaczony przez Ministerstwo Robót Publicznych, 2) — odśrodkowego z łącznikowym — krańcowy punkt drogi, leżący na pierwszym z nich i 3) — dwóch łącznikowych — punkt na trakcie posiadającym mniejszy numer porządkowy, wyznaczony przez Ministerstwo Robót Publicznych.

Za początek drogi wojewódzkiej należy przyjąć ten punkt krańcowy skrzyżowania się drogi z drogą państwową lub inną wojewódzką, który leży bliżej siedziby województwa.

Droga wojewódzka zaczynająca się w jednem województwie, a kończąca się w drugiem, ma początek w punkcie końcowym, leżącym bliżej Warszawy.

Za początek drogi powiatowej, znajdującej się w obrębie jednego powiatu, należy przyjąć punkt krańcowy skrzyżowania się z drogą państwową, wojewódzką lub powiatową, leżący bliżej siedziby powiatu.

Jeżeli droga powiatowa znajduje się w obrębie dwóch powiatów, początek tej liczy się od tego punktu krańcowego, który leży bliżej siedziby województwa.

Za początek odnośnej drogi przy kilometrowaniu dróg gminnych będzie przyjęty punkt wyznaczony przez właściwy Wydział powiatowy.

§ 44. Na znakach kilometrowych winny znajdować się następujące cyfry: a) na froncie słupa cyfra wskazująca odległość w kilometrach od początku danej drogi (kilometr bieżący); b) na każdej z bocznych powierzchni słupa cyfra, wskazująca odległość od najbliższego z jej strony miasta, miasteczka, lub większej osady.

Odległość winna być liczona od pewnego centralnego punktu, jako to: rynku, kościoła i t. p.

Wysokość cyfr na znakach kilometrowych winna być równa 12 ctm.

O ile znaki obecne nie pozwolą na wymalowanie cyfr powyższych wymiarów, mogą być cyfry zmniejszone, do czasu ustawienia nowych znaków.

§ 45. Znaki hektometrowe (setkowe) winny mieć numerację bieżąca od 1 do 9 w każdym poszczególnym kilometrze.

Wysokość cyfr na znakach hektometrowych winna być równa 8 ctm.

2) Znaki mostowe.

§ 46. Znaki mostowe winny być postawione na wszystkich drogach publicznych przy przyczółku mostu lub przepustu na lewem poboczu drogi, licząc od punktu początkowego.

Znaki mostowe winny być opatrzone w cyfry w postaci ułamka, którego licznikiem jest kilometr bieżący danej drogi, na którym znajduje się most (środek mostu licząc między wewnętrznemi ścanami przyczółków), a mianownikiem liczba porządkowa danego objektu (mostu lub przepustu), np. pierwszy most lub przepust na 153 kilometrze danej drogi będzie posiadał Nr. 153/1, a drugi most na tymże kilometrze Nr. 153/2.

3) Drogowskazy

§ 47. Na skrzyżowaniach dróg państwowych i wojewódzkich z drogami wszelkiej kategorji winny być ustawione drogowskazy.

Drogowskaz winien być albo słupem o liczbie ramion (tablic), odpowiadającej liczbie rozchodzących się dróg, albo też znakiem kamiennym lub murowanym z odpowiedniemi napisami na bocznych powierzchniach, zwróconych w kierunku dróg.

Napisy winny wskazywać najbliższą w danym kierunku miejscowość zamieszkałą i jej odległość (w kilometrach), a ponadto położone przy drodze w danym kierunku miasto, miasteczko lub większą osadę, odległość od którego jest oznaczona na bocznej stronie najbliższego znaku kilometrowego (p. § 44) danej drogi, również z podaniem odległości.

Ilość niezbędnych drogowskazów na każdem skrzyżowaniu dróg, jakoteż rozmieszczenie tych drogowskazów, winny mieć na względzie możność szybkiej orjentacji przy jeździe w każdym kierunku.

Również i przy wyjeździe z miast, miasteczek i większych osiedli winien być ustawiony na prawej krawędzi drogi, licząc w kierunku od osiedla, drogowskaz z oznaczeniem tego miasta, miasteczka, lub większej osady, odległość od którego jest oznaczona na bocznej stronie znaków kilometrowych danej drogi (p. § 44).

§ 48. Na drogach publicznych wszystkich kategorji przy wjeździe do osiedli winny być ustawione na prawej krawędzi, licząc w kierunku od osiedla, tablice z oznaczeniem nazwy tej miejscowości.

Tablice te mają mieć wymiar conajmniej 50 centymetrów długości na 30 wysokości, napis o wysokości liter 8—10 centymetrów.

§ 49. Na przecięciu drogi publicznej z granicą województwa i powiatu winien być ustawiony odpowiedni znak z tablicą, zwróconą napisem do drogi, zawierającą nazwy graniczących jednostek administracyjnych, ewentualnie dwa znaki, jeżeli granicę stanowi droga lub rzeka.

Znaki graniczne winny być ustawione na prawym brzegu korony drogi, licząc od jej początku, o ile warunki miejscowe nie wymagają odmiennego ich umieszczenia.

B. ZNAKI DROGOWE OSTRZEGAWCZE.

1) Zapory i rogatki.

§ 50. Przeszkoda wszelkiego rodzaju, powodująca przerwę komunikacji na drodze publicznej, winna być niezwłocznie po jej zauważeniu oznaczona za pomocą odpowiedniej zapory, zmuszającej pojazd do zatrzymania się przed przeszkodą.

§ 51. Urządzenie ustawione nie w miejscu przypadkowej przeszkody (§ 50), a dla chwilowego wstrzymania ruchu (rogatki) w celu poboru myta drogowego, miejskiego, załatwienia formalności granicznych i t. p., winny być widoczne z oddali i w tym celu mają być malowane na biało lub pobielane, oraz nie utrudniać ruchu na drodze.

Zamykania rogatek bezpośrednio przed zbliżającym się samochodem zabrania się.

2) Tarcze i tablice.

§ 52. W celu uprzedzenia przejeżdżających o przeszkodach i o miejscach, wymagających zwolnienia lub wstrzymania ruchu, winny być ustawiane:

a) na drogach publicznych wszelkiego rodzaju.

W miejscach przerwy komunikacji (§ 50), oraz w miejscach wymagających obowiązkowego zatrzyma-

nia ruchu w celu poboru opłat drogowych, mostowych, miejskich, celnych i innych, rewizji dokumentów i t. p. (§ 51), — okrągłe tarcze o średnicy 50 cm. na słupach wysokości 2.50 m., pomalowane na kolor czerwony, ustawione — w razie przerwy komunikacji — po osi drogi przed zaporami (§ 50), w innych wypadkach na prawem poboczu, prostopadłe do kierunku ruchu.

b) na drogach publicznych o twardej nawierzchni.

Okrągłe tarcze średnicy 50 cm. na słupach wysokości 2.50 m., pomalowane na kolor ciemno niebieski, z wymalowanym białym kolorem znakiem, sygnalizującym w umówionej formie (Dz. U. R. P. z r. 1923 Nr 86 poz. 668, aneks. D) następujące utrudnienia ruchu wymagające zwolnienia jazdy:

1) wygórowane mostki (t. z. „ośle mostki"), poprzecz przez drogę ścieki i inne tego rodzaju stałe przeszkody;

2) ostre zakręty drogi, niebezpieczne dla szybkiego ruchu samochodowego;

3) skrzyżowania dróg o twardej nawierzchni:

4) przejazdy kolejowe w jednym poziomie.

5) Takież tarcze z wymalowanym na ciemno niebieskiem tle białym znakiem sygnalizującym wszelkie miejsca przerw komunikacji (§ 50) i obowiązkowego wstrzymania ruchu (§ 51).

Wzory tarcz wyszczególnionych w pp. 1—4 są podane w wymienionym powyżej Dzieniku Ustaw z 1923 r., Nr. 86, a wzór tarczy wymienionej w p. 5 załącza się do niniejszego rozporządzenia.

Znaki te winny być ustawiane na prawem poboczu, prostopadle do kierunku ruchu, w odległości około 250 metr. od sygnalizowanej przeszkody.

Znaków tych nie należy stawiać w obrębie zabudowanych miejscowości.

§ 53. Zapory w miejscach przerw komunikacji (§ 50), jak również wszelkie inne miejsca, wymagające zatrzymania ruchu (§ 51), winny być z nastaniem ciemności zaopatrzone w światło czerwone, widoczne z odpowiedniej odległości.

§ 54. W wypadkach przeszkód, powodujących przerwę w komunikacji, jak również w razie czasowego ograniczenia ruchu (np. podczas wiosennych przełomów, na tymczasowych mostach objazdowych i t. p.) winny być ustawiane na najbliższych od przeszkody rozstajach dróg i, zależnie od miejscowych warunków, przy wyjeździe z najbliższego znaczniejszego osiedla, gdzie zachodzi możliwość zmiany marszruty tablice ostrzegawcze, z podaniem bliższych wskazówek co do możliwego objazdu („przejazd zamknięty na ...km.") „objazd na prawo lub na lewo", oraz główne miejscowości, przez które skierowywa się objazd).

W celu zwrócenia uwagi przejeżdżających, nad tablicą ostrzegającą o przeszkodzie winna być umieszczona tarcza pomalowana na kolor czerwony o średnicy 30 ctm.

§ 55. Cyfry na znakach drogowych (§§ 44—46), tudzież napisy na drogowskazach (§§ 47—49) i tablicach ostrzegawczych (§ 54) winny być wykonane czarnym kolorem na białem tle.

VI. POSTANOWIENIA KOŃCOWE.

§ 56. Czuwanie nad przestrzeganiem powyższych przepisów jest obowiązkiem zaprzysiężonej służby drogowej, organów policji państwowej i urzędów gminnych.

§ 57. Winni przekroczenia przepisów niniejszego rozporządzenia będą karani w myśl postanowień ustawy z dnia 7 października 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 656) o przepisach porządkowych na drogach publicznych, o ile dane przekroczenie nie podlega surowszej karze.

§ 58. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Dz. U. R. P., z tem, że:

1) pojazdy będące już w dniu tym w ruchu winny być przystosowane do wymagań przepisów § 6 najpóźniej:

w ciągu dwóch lat,

oraz przepisów §§ 16, 22 i 23 najpóźniej:

w ciągu jednego roku —

od dnia ogłoszenia rozporządzenia i

2) termin zaopatrzenia dróg publicznych w znaki porządkowe ustanawia się jak następuje: dla znaków kilometrowych, hektometrowych i mostowych (§§ 42—46) na drogach państwowych, wojewódzkich i powiatowych:

w ciągu dwóch lat,

na drogach gminnych:

w ciągu czterech lat,

dla drogowskazów i tablic przy wyjeździe z osiedli — przy wjeździe do osiedli, oraz na granicy województw i powiatów (§§ 47—49)

w ciągu dwóch lat,

dla znaków ostrzegawczych (§ 52 b)

w ciągu sześciu miesięcy,

licząc wszystkie terminy od dnia ogłoszenia rozporządzenia.

Termin ustawienia znaków kilometrowych na drogach gminnych może być w razie potrzeby odroczony przez Naczelników władz administracyjnych II instancji.

§ 59. Rozporządzenie niniejsze, oraz wydane w jego ramach szczegółowe rozporządzenia samorządów wojewódzkich, względnie naczelników władz administracyjnych II instancji, winny być, w związku z art. 3 ustawy z dnia 7 października 1921 r. o przepisach porządkowych na drogach publicznych, oraz w związku z rozporządzeniami Rady Ministrów o organizacji władz administracyjnych II instancji (Dz. U. R. P. z r. 1919 Nr. 90 poz. 490 i Nr. 39 z r. 1921 poz. 234 i 235), *ogłaszane w Dziennikach Urzędowych wojewódzkich.*

Najgłówniejsze postanowienia, dotyczące bezpieczeństwa publicznego i ochrony dróg, oraz karne, zawarte lub rozwijające działy II, III i VI niniejszego rozporządzenia, winny być obwieszczane przez ogłoszenia, wywieszane w starostwach, urzędach gminnych, miejskich i wiejskich, jak również treściwie ogłaszane na tablicach przy drogach i mostach.

Zarządzenia naczelników władz administracyjnych II instancji określą, które postanowienia (oprócz wskazanych w §§ 11 i 12), w jakich miejscach na drogach i przy których mostach, mają być ogłoszone na tablicach.

Naczelnicy władz administracyjnych II instancji mogą przekazać starostom wydawanie takich zarządzeń, o ile chodzi o drogi powiatowe i gminne.

Kierownik Ministerstwa Robót Publiczn.: *Rybczyński.*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Z. Hubner.*

Załącznik do § 52 rozp. Min. Rob Publ. i Min. Spraw Wewn. z dn. 26 czerwca 1924 roku regulującego używanie i ochronę dróg, poz. 611.

Znak ostrzegawczy.

Przerwa komunikacji lub obowiązkowe wstrzymanie ruchu. Tło ciemnoniebieskie, znak biały.

WOJEWÓDZTWO KRAKOWSKIE

L. AS. — 10765 ex 1926.

Kraków, dnia 25 stycznia 1927.

Ustanowienie taksy za przekroczenie godziny policyjnej w lokalach gosp. szynkarskich

ROZPORZĄDZENIE

Wojewody Krakowskiego z dnia 25 stycznia 1927 L. A. S. — 10765 w sprawie opłat za pozwolenie na otwarcie przedsiębiorstw gospodnio-szynkarskich poza godziną policyjną.

Na zasadzie postanowień rozp. Min. z dnia 16/X 1855 Dzukr. Nr. 32, oraz rozp. Min. z d. 3/IV 1855 Dzup. austr. Nr. 62 ustanawiam następujące taksy dla przedsiębiorstw gospodnio - szynkarskich, korzystających z udzielonego im przez władze polityczne I. instancji zezwolenia na otwarcie lokalu poza godziną policyjną.

1) W miastach Tarnów, Nowy Sącz, Biała, oraz miejscowościach klimatycznych Zakopane i Krynica w wysokości po 2 zł. za każdą godzinę po godzinie policyjnej dziennie.

2) We wszystkich innych miejscowościach po 1 zł. za każdą godzinę po godzinie policyjnej dziennie.

Opłaty powyższe pobiera władza polityczna I. incingi, obowiązuje taksa podwójna.

3) W lokalach tanecznych, gdzie odbywają się danstancji przed udzieleniem zezwolenia za okres czasu krótszy od miesiąca — za cały czas z góry — za okres zaś dłuższy od miesiąca miesięcznie z góry.

Opłaty te przypadają miejscowemu funduszowi ubogich i będą przez władze udzielające zezwolenia przekazywane po upływie każdego miesiąca za miesiąc ubiegły zarządowi odnośnej gminy.

Dla miasta Krakowa pozostaje w mocy zarządzenie wydane w tej sprawie reskryptem Województwa z dnia 27 listopada 1925 L. AS. — 5832/1 z uzupełniającem zastosowaniem jednak postanowień punktu 3 niniejszego rozporządzenia, o ile chodzi o lokale taneczne, gdzie odbywają się dancingi.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie natychmiast po jego ogłoszeniu w mieście powiatowem.

Wojewoda: (—) *Darowski* w. r.

WOJEWÓDZTWO KRAKOWSKIE

L. A. S. — 10765 ex 1926.

Kraków, dnia 25 stycznia 1927.

OKÓLNIK Nr. 18.

Wszystkim PP. Starostom Województwa Krakowskiego, P. Prezydentowi stol. król. miasta Krakowa oraz P. Dyrektorowi Policji

w Krakowie

udzielam do wiadomości z poleceniem bezzwłocznego podania treści niniejszego rozporządzenia w stosowny sposób do wiadomości publicznej i stosowania się.

Wojewoda: (—) *Darowski* w. r.

LW. 49, 228/26.

IV. Lwów, dnia 21 grudnia 1926.

ROZPORZĄDZENIE
TYMCZASOWEGO WYDZIAŁU SAMORZĄDOWEGO

z dnia 21 grudnia 1926 r. o poborze specjalnych dopłat na utrzymanie szpitali krajowych w czterech województwach małopolskich w I. kwartale 1927 roku.

Na podstawie art. 32 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94 poz. 747), tudzież paragr. 20 rozporządzenia II. Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 18 -go marca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 31 poz. 317) pobierane będą od gmin miejskich i powiatowych związków komunalnych w województwach Krakowskiem, Lwowskiem, Stanisławowskiem i Tarnopolskiem w I. kwartale 1927 r. specjalne dopłaty na częściowe pokrycie kosztów utrzymania krajowych szpitali we Lwowie i Krakowie, tudzież zakładów dla umysłowo chorych w Kulparkowie i Kobierzynie według następujących zasad:

§ 1.

Sumę specjanych dopłat ustanawia się w wysokości 20 procent wydatków netto przewidzianych w preliminarzu budżetowym Tymczasowego Wydziału Samorządowego na rok 1926 na utrzymanie czterech krajowych szpitali i zakładów w kwocie 925.000 zł.

Wysokość zatem specjalnych dopłat wynosić będzie w I. kwartale 1927 roku 231.250 zł.

§ 2.

Za podstawę rozkładu tych dopłat specjalnych na poszczególne miasta i powiatowe związki komunalne służy przeciętna roczna ilość dni leczenia w trzechleciu 1922 do 1924 r., według przynależności leczonych do ka-

żdego miasta, względnie powiatu samorządowego. Przypadające na każde miasto i na każdy powiatowy związek komunalny dopłaty oblicza i podaje do wiadomości zarządów miast i powiatowych Związków komunalnych Tymczasowy Wydział Samorządowy.

§ 3.

Zarządy miast i powiatowych związków komunalnych obowiązane są przypadające na nie dopłaty wstawić do swych budżetów i pokryć je z swych ogólnych dochodów.

Dopłaty winny być uiszczone do końca marca 1927 r.

§ 4.

Spory wynikłe między Związkami komunalnemi a Tymczasowym Wydziałem Samorządowym o stosowanie art. 32 ustawy o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych rozstrzyga Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

§ 5.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa.

TYMCZASOWY WYDZIAŁ SAMORZĄDOWY.

Przewodniczący: *Kędzior.*

L. A. S. 332/27 Członek TWS.: *Parda.*

WOJEWÓDZTWO KRAKOWSKIE

L. AS. 484/ex 1927.

Kraków, dnia 19 stycznia 1927.

Województwo podaje do powszechnej wiadomości, że wskutek złączenia gmin wiejskich Górna Wieś i Dolna Wieś z miastem Myślenice, rozwiązano reskryptem Województwa z dnia 7 września 1925 L. IV 3218 reprezentacje gminne w wymienionych trzech gminach i ustanowiono dla powstałej z nich jednej gminy administracyjnej, t. j. dla miasta Myślenic jeden wspólny zarząd.

Z dniem 7 września 1925 przestały wskutek tego istnieć gminy Górna Wieś i Dolna Wieś jako odrębne jednostki administracyjne.

Za Wojewodę: *Zawadzki w. r.*

WOJEWÓDZTWO KRAKOWSKIE

L. P. H. — 30 ex 1927.

Kraków, dnia 3 stycznia 1927.

Współudział Inspektorów pracy przy konsentowaniu zakładów przemysł.

OKÓLNIK Nr. 1.

Do Wszystkich Starostw w obrębie Województwa Krakowskiego, oraz do Magistratu stoł. król. m. Krakowa.

Celem ustalenia sposobu postępowania i zapobieżenia na przyszłość nieporozumieniom mogącym wyniknąć z powodu niedość wyraźnych przepisów prawnych określających współudział organów inspekcji pracy przy zatwierdzaniu przez władze przemysłowe zakładów przemysłowych, Ministerstwo Przemysłu i Handlu reskryptem z 1 grudnia 1926 L. PA. 2761 udzieliło następującego wyjaśnienia:

Do określonego w ustawie z dnia 17 czerwca 1883 (Dz. U. P. Nr. 117) zakresu działania inspektorów pracy należy również między innemi wydawanie opinji w sprawach udzielania pozwoleń na otwarcie lub przebudowanie zakładów przemysłowych, ale tylko o tyle, o ile chodzi o kwestje ochrony życia i zdrowia robotników.

Władza przemysłowa winna zatem zapewnić inspektorowi pracy udział w ocenie dopuszczalności zakładów przemysłowych wymagających pozwolenia policyjno-przemysłowego w rozumieniu działu III ustawy przemysłowej przez przesłanie mu jednego egzemplarza planów i przez zawiadomienie o mającej się odbyć rozprawie komisyjnej.

Z powyższego wynika konieczność współdziałania Władzy przemysłowej z inspektorem pracy we wszystkich tych sprawach, gdzie przy urządzeniu lub zmianie urządzeń zakładu przemysłowego może chodzić o ustalenie warunków w zakresie ochrony życia i zdrowia robotników odnośnego zakładu, bez względu na to, czy zakład należy czy nie do wymienionych w par. 27 austr. ustawy przemysłowej, a zatem „a contrario" współdziałanie to odpada, gdy chodzi wyraźnie według przedłożonych Władzy przemysłowej planów i opisów o takie urządzenia i taką produkcję, w stosunku do których nie mogą zachodzić kwestje z zakresu ochrony życia i zdrowia robotników przedsiębiorstwa.

Zarazem zaznacza się w związku z kompetencją inspektorów przemysłowych w myśl przepisów ustawy z dnia 17 czerwca 1883 r., że ocena zdolności urzędowej planów i opisów technicznych przedkładanych przez przedsiębiorców, jak również ocena szczegółów konstrukcyjnyjno - budowlanych należy zasadniczo do znawcy technicznego z możnością kwestjonowania przez inspektorów pracy tak planów, jak też i konstrukcji budowlanych, o ile dokumenty te nie stanowią dostatecznej podstawy do oświadczenia się co do możliwości uruchomienia zakładu przemysłowego z punktu widzenia ochrony życia i zdrowia robotników, a konstrukcje budowlane wpływają ujemnie na zdrowie lub zagrażają życiu robotników.

W końcu oznajmiło Ministerstwo Przemysłu i Handlu, że koszta spowodowane udziałem inspektora pracy jako fachowego organu opinjodawczego w odnośnych rozprawach komisyjnych wchodzą w skład kosztów całego postępowania, które w myśl par. 31 ustawy przemysłowej ponosi zainteresowany przedsiębiorca, natomiast par. 18 ustawy z dnia 17 czerwca 1883 r. (Dz. U. P. Nr. 117) dotyczy kosztów połączonych z urzędowemi czynnościami inspektora wykonywanemi przezeń samodzielnie w zakresie inspekcji pracy.

Zawiadamiając o tem, Województwo poleca do powyższych wyjaśnień i wskazówek ściśle się stosować.

Za Wojewodę: *Matusiński* w. r.

WOJEWÓDZTWO KRAKOWSKIE.

L. OS. — 12492 ex 26 z 4/12 1926 i 13759/26 z 5/1 1927.

Włóczęgostwo i wyłudzanie wsparć.

miasta Krakowa.

Według pism odnośnych Urzędów Wojewódzkich, oraz relacji Starostów tut. okręgu włóczą się po kraju i wyłudzają pod rozmaitymi pozorami wsparcia na rachunek ich gmin przynależności, względnie gmin stałego zamieszkania następujące osoby:

1) Seroczyński Grzegorz, mieszkaniec gminy Krypno, pow. Białystok.

2) Caspari Adolf Łucjan, ur 1885 r., b. mieszkaniec gminy Turek.

3) Rütz Edward, ur. 1885 r., syn Marcelego i Józefy, przynależny do gminy Borki Małe.

4) Wlaźlak Stanisława, ur. 1911, córka Walentego i Stanisławy, zamieszkała w Pabjanicach.

5) Michał Pyłypiw, ur. w Jacówce, pow. Tłumacz, przynależny do Słobódki ad Tłumczacz, zamieszkały w Stanisławowie.

6) Izaak Biegeleisen, ur. w r. 1907 w Stanisławowie, syn Chaima i Heni, zam. w Stanisławowie.

7) Teodor Rządziński, syn Klemensa i Marji, ur. w roku 1908 w Ostryni, pow. Tłumacz i tam przynależny.

8) Mistrz drukarski Potr Tuszyński, ur. 22 czerwca 1896 roku w Jarocinie, w Rawiczu, od 26 marca 1926 nie zamieszkuje.

9) Theider Józef, ur. 24 grudnia 1883 r. w Szwarcenowie. pow. lubawski (Pomorze).

10) Zaczkiewicz Franciszek, syn Michała i Marji, ur. 1903 w Marjańskich Górach (Czechosłowacja) mieszkaniec gminy Trzebinia p. Chrzanów.

11) Michał Henzlik, ur. w Przeworsku i tamże przynależny, zamieszkały w Hubiczach powiat Drohobycz.

12) Piotr Smolej z Hulcza, powiat Sokal.

13) Paweł Hawiszczak, rzekomo ur. w Mrażnicy, powiat Drohobycz.

14) Teodor i Anna — małżonkowie — Saniak, pochodzący z gminy Sufczyna, powiat Dobromil i tam przynależni.

15) Jan Dajneka vel Dynyk, ur. 5 lipca 1901 w Kamionce Wołoskiej, powiat Rawa Ruska (syn Teodora i Agnieszki, przynależny do gminy Kamionka Wołoska i posiadający w tej gminie prawo do trwałej opieki.

16) Marja Renczakowska, ur. w r. 1902, córka Onufrego i Anny z powiatu przemyskiego.

17) Henryk Rosenfeld, lat 24, syn Izaaka Propsteina z powiatu przemyskiego.

18) Leon Harasyniec, lat 37 z powiatu przemyskiego.

19) Edward Selterreich, lat 24, syn Bartłomieja z powiatu przemyskiego.

20) Jan Boniór, piekarz, ur. 1889 w Przemyślu, syn Antoniego i Amalji.

21) Stanisław Chrobak, ur. 1882 w Tarnowie i tam przynależny, z zawodu rysownik.

22) Juljanna Senejko, ur. 1886 r., córka Jana i Marjanny, mieszkanka gminy Wola Różaniecka, pow. Biłgoraj.

23) Jan Tomczyński, ur. 1897 r., syn Wacława i Eleonory, b. mieszkaniec Lublina.

24) Jędrzej Kmuk, ur. 1869 r. z Padwi Narodowej, pow. Mielec z żoną i 3-giem dzieci.

25) Ozjasz Feuerstein, ur. 1870, syn Jachika i Sary przynależny do Brodów.

26) Salina Harasyniec, lat 36, z powiatu przemyskiego.

27) Fedor Czeprykacz, lat 54, gr. kat., żonaty z gminy Oporze, pow. Skole.

28) Edward Heilman, syn ś. p. Adolfa i Julji, ur. w Skolem, lat 33, rz. kat., przynależny do Stryja.

29) Barbara Piekalska, lat 25, córka Michała i Anny rzekomo stale zamieszkała w Kołomyi.

30) Antoni Witold Piluch, ur. 1892 w Wygnance, syn Antoniego i Bronisławy.

31) Józef Jurasz, ur. 1899 r., syn Marcina i Rozalji ur. w Dzikich, przynależny do gm. Swinny, pow. Żywiec.

32) Łukasz Walczak, syn Józefa i Tekli, ur. 1887 w Żuratynie i tam przynależny.

33) Grzegorz Ziołkowski, ur. 1903 r. w Chełunie.

34) Adam Ligęza, syn Franciszka i Marji, murarz, ur. 19 listop. 1879 r. w Tarnowie i tam przynależny.

35) Antonina Lato z Piotrkowa.

36) Karol Brasse, ur. 1859 r., ogrodnik, przynależny do gminy Isep, pow. Żywiec.

37) Oswald Brasse, ur. 1896. masarz, przynależny do gminy Isep, pow. Żywiec.

38) Jan Piela, ur. 1889 w Juszczynie, żonaty.

39) Andrzej Fijak, ur. 1905 w Pietrzykowicach, wolny.

40) Józef Polak, ur. 1884 w Juszczynie, żonaty.

41) Jakób Domzala ze wsi Kąty, gmina Korytnica.

42) Władysław Jasiński, przynależny do Kęt.

O tem zawiadamia się Starostwo (Magistrat miasta Krakowa), celem wydania odpowiednich zarządzeń, by Gminy i Instytucje samorządowe nie udzielały powyższym osobom zapomóg gdyż te zwracane nie będą.

Za Wojewodę: *Dr. Kwiatkowski* w. r.

ODPIS.

MINISTERSTWO SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

Nr. Z. U. 8948/26.

Repatrjacja chorych — ustalanie miejsca ostatniego zamieszkania w kraju.

Warszawa, dnia 14 grudnia 1926.

Do PP. Wojewodów: Warszawskiego, Białostockiego, Kieleckiego, Lubelskiego, Łodzkiego, Nowogródzkiego, Poleskiego, Wileńskiego, Wołyńskiego i Pana Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Wobec wejścia w życie Ustawy z 29 marca 1926 r. o pokrywaniu kosztów leczenia ubogich w szpitalach publicznych na obszarze b. zaboru rosyjskiego (Dz. Ust. Nr. 36/26 poz. 214), Ministerstwo Spraw Wewnętrznych (Departament Służby Zdrowia) prosi Pana Wojewodę (Komisarza) o wydanie zarządzeń, aby w wypadkach repatrjacji chorych obywateli polskich z zagra-

nicy, władze administracyjne przy przeprowadzaniu dochodzeń, przewidzianych w części II, p. 5 okólnika Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. 93 z dnia 14 września 1925 r. ustalały również miejsce ostatniego zamieszkania w kraju osoby, podlegającej repatrjacji, oraz aby informacje te podawane były do wiadomości szpitalowi, w którym chory ma być umieszczony, względnie Ministerstwu Spraw Wewnętrznych (Departament Służby Zdrowia).

Generalny Dyrektor Służby Zdrowia: (—)

PP. Wojewodom

Krakowskiemu, Lwowskiemu, Pomorskiemu, Poznańskiemu, Śląskiemu, Stanisławowskiemu i Tarnopolskiemu udziela się do wiadomości.

Generalny Dyrektor Służby Zdrowia: Podpis.

WOJEWÓDZTWO KRAKOWSKIE.
L. OS. — 13575 ex 26.

Kraków, dnia 4 stycznia 1927.

Starostwom Okręgu Krakowskiego, oraz Magistratowi stoł. król. miasta Krakowa.

Województwo udziela do wiadomości i zastosowania się przy sposobności przedkładania Województwu względnie Władzom zagranicznym sprawozdań w sprawach repatrjacyjnych.

Za wojewodę:
Dr. Kwiatkowski w. r.

FZ/WB. ODPIS.

MINISTERSTWO PRACY I OPIEKI SPOŁECZ

Warszawa, dnia 22 grudnia 1926.

Nr. 6525/U. II.

Przedmiot: zmiana taryfy Zakładu ubezpieczenia od wypadków.

Do Pana Wojewody we Lwowie.

Na mocy ust. ostatniego paragr. 16 ustawy z dnia 20-go grudnia 1887 r. o ubezpieczeniu robotników od wypadków (austr. dz. u. p. Nr. 1 z r. 1888) w brzmieniu, ustalonem ustawą z dnia 7 lipca 1921 r. Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 413 na podstawie sprawozdania Zakładu ubezpieczenia od wypadków we Lwowie z r. 1925 zarządzam co następuje:

Obniżam taryfę opłat Zakładu ubezpieczenia od wypadków w ten sposób, iż na czas od 1 lipca do 31 grudnia 1926 roku opłata wynosić będzie dla pierwszej procentowej klasy niebezpieczeństwa 0.06 zł. dla setnej procentowej klasy niebezpieczeństwa 6 zł. od każdych 100 zł. zarobku, zaś na czas od 1 stycznia 1927 do 31 grudnia 1927 r., opłata wynosić będzie dla pierwszej procentowej klasy niebezpieczeństwa 0:05 zł. a dla setnej procentowej klasy niebezpieczeństwa 5 zł.

Reskrypt niniejszy należy podać do wiadomości Zakładu ubezpieczenia od wypadków i ogłosić w Dzienniku Urzędowym Województwa.

Minister: (—) *Dr. Jurkiewicz.*

ODPIS.

MINISTERSTWO PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ.

Warszawa, dnia 22 grudnia 1926.

L. 6526/U. II.

Do Województwa w Krakowie

do wiadomości.

Za ministra (—) *Dr. Adamczak* m. p.
w. z. Dyrektora Departamentu.

WOJEWÓDZTWO KRAKOWSKIE.
L. OS. 13573 ex 26

Kraków, dnia 29 grudnia 1926.

Wszystkim Panom Starostom i Panu Prezydentowi stoł. król. miasta Krakowa

do wiadomości.

ZaWojewodę:*Dr. Kwiatkowski* w. r.

WOJEWÓDZTWO KRAKOWSKIE.
L. ZP. — 10721 ex 1926.

Krakow, dnia 1 stycznia 1927 r.

Mr. farm. Henry Ludwik 2-a imion David. koncesja aptekarska.

OBWIESZCZENIE.

Na podstawie postanowień paragr. 48 ustawy z dn. 18 grudnia 1906 Dz. p. p. Nr. 5 ex 1907 — Urząd Wojewódzki krakowski podaje do powszechnej wiadomości, że magister farmacji Henryk Dudwik 2-ga imion David, kierownik apteki F. Gralewskiego w Krakowie, ul. Szczepańska Nr. 1. wniósł dnia 29 grudnia 1926 r. do Urzędu Wojewódzkiego krakowskiego podanie o koncesję na nową aptekę publiczną w Krakowie:

1) przy ul. Szewskiej w całości po obu stronach lub

2) „ „ Siennej w całości po obu stronach lub

3) „ „ Zwierzynieckiej w całości po obu stronach lub

3) przy ul. Sławkowskiej od ul. św. Tomasza do ul. Pijarskiej po obu stronach lub

4) przy ul. Andrzeja Potockiego od ul. Lubicz do ul. Zyblikiewicza lub

6) przy ul. Szpitalnej od ul. św. Tomasza do ul. Pijarskiej po obu stronach lub

7) przy ul. Starowiślnej od budynku Starostwa do ul. św. Wawrzyńca po obu stronach lub

8) przy ul. Dietla od ul. św. Sebastjana do ul. Bożego Ciała po obu stronach.

Urząd Wojewódzki wzywa zatem posiadaczy aptek publicznych, którzyby się czuli zagrożeni w swej egzystencji przez otworzenie tej apteki, aby do czterech tygodni, licząc od dnia niniejszego ogłoszenia wnieśli ustnie lub pisemnie przedstawienie do Magistratu.

Przedstawień później wniesionych nie będzie się uwzględniać.

Za Wojewodę: *Dr. Janikiewicz* w. r.

WOJEWÓDZTWO KRAKOWSKIE.
L. ZP — 10275 ex 1926.

Mr. farm. Henryk Wiktor 2-ga im. Piotrowski, koncesja aptekarska.

OBWIESZCZENIE.

Na podstawie postanowień paragr. 48 ustawy z 18 grudnia 1906 Dz. p. p. Nr. 5 z roku 1907 Urząd Wojewódzki podaje do powszechnej wiadomości, że magister farmacji Henryk Wiktor (2-ga imion) Piotrowski, kierownik apteki w Skale nad Zbruczem wniósł dnia 11 grudnia 1926 do Urzędu Wojewódzkiego krakowskiego podanie o koncesję na nową aptekę publiczną w Zakopanem, przy ul. Kościelińskiej w kierunku do Poronina.

Urząd Wojewódzki wzywa zatem tych właścicieli aptek publicznych, którzy czuliby się w swej egzystencji przez utworzenie wspomnianej apteki zagrożeni, by w ciągu czterech tygodni, licząc od dnia niniejszego ogłoszenia, wnieśli ustnie lub pisemnie przedstawienie do właściwej władzy politycznej I-ej instancji.

Po upływie tego terminu wniesione przedstawienie nie będzie uwzględnione.

Kraków, dnia 30/12 1926, L. ZP. 10275/26.

Za Wojewodę: *Dr. Janikiewicz* w. r.

KRAKOWSKI URZĄD WOJEWÓDZKI
Okręgowa Dyrekcja Robót Publ.
Do L. II — 4264 ex 1926.

OGŁOSZENIE PRZETARGU.

Urząd Wojewódzki — Okr. Dyrekcja Robót Publicznych w Krakowie, rozpisuje publiczny przetarg ofertowy na dostawę materjałów budowlanych w roku 1927 do regulacji rzek i potoków, pozostających w administracji Państwowych Zarządów Wodnych i Państwowych Kierownictw Budowy w obrębie Województwa Krakowskiego.

Przetarg odbędzie się w Krakowie w Oddziale Wodnym Okr. Dyrekcji Robót Publicznych, Rynek Krzysztofory, II piętro, o godzinie 11 przed południem każdego dnia w następujących terminach:

1) *Dnia 21 lutego 1927 r.*
dla dostaw na rzekę Wisłokę dolną w klm. 91.0 — 0.0 w obrębie powiatów Pilzneńskiego, Ropczyckiego i Mieleckiego, a należące do Państwowego Kierownictwa budowy w Dębicy.

2) *Dnia 22 lutego 1927 r.*
dla dostaw na rzeki: Białę dolną i Ropę oraz potoki: Białę górną i dopływy, należących do Państwowego Kierownictwa budowy w Grybowie.

3) *Dnia 23 lutego 1927 r.*
dla dostaw na rzekę Sołę i dopływy należące do Państwowego Zarządu Wodnego w Żywcu.

4) *Dnia 24 lutego 1927 r.*
dla dostaw na rzekę Skawę i dopływy, należące do P. Z. W. w Wadowicach.

5) *Dnia 25 lutego 1927 r.*
dla dostaw na rzekę Rabę należącą do P. Z. W. w Bochni, oraz potoki Słony, Rabę górną i Mszankę należących do Państw. Kierownictwa budowy w Mszanie Dolnej i potoki Bysinkę, Trzemeśnę i Harbutówkę z Gościbią należących do Państw. Kierownictwa Budowy w Myślenicach.

6) *Dnia 28 lutego 1927 r.*
dla dostaw na Dunajec gr. B., Dunajec gr. A. Poprad i dopływy należących do P. Z. W. w Nowym Sączu.

7) *Dnia 1 marca 1927 r.*
dla dostaw na rzeki: Wisłokę dolną w obrębie powiatu Jasielskiego, Jasiolkę i Wisłokę górną należących do P. Z. W. w Jaśle.

8) *Dnia 2 marca 1927 r.*
dla dostaw na rzekę Małą Wisłę po prawym brzegu Małopolskim i po lewym brzegu Śląskim należącej do P. Z. W. w Oświęcimiu.

Oferty pisemnie sporządzone ściśle wedle wymogów określonych w przepisach tymczasowych o oddawaniu państwowych dostaw, według reskryptu Min. Rob. Publ. z dn. 31 lipca 1926 r. L.: III—396 należycie ostemplowane i zaopatrzone w dowód złożenia przez oferenta w Kasie Skarbowej wadjum w wysokości 5% oferowanej dostawy należy składać osobiście lub przesłać pocztą do Okr. Dyrekcji Rob. Publicznych w Krakowie na ręce Naczelnika Oddziału Wodnego w zapieczętowanych kopertach z napisem:

„Oferta do przetargu mającego się odbyć w dniu...... 1927 r. na dostawę materjałów do regulacji . . . . . . "

Szczegółowych informacyj dotyczących tak jakości, ilości jakoteż czasu dostawy materjałów, oraz dotyczących szczegółowych i ogólnych warunków dostawy, wzoru oferty i wzoru kontraktu, udzielać będą w godzinach urzędowych, powyżej wymienione pod 1) do 8) Państwowe Zarządy Wodne i Państwowe Kierownictwa Budowy.

Termin składania ofert upływa o godz. 11 przed południem bezpośrednio przed rozpoczęciem odnośnej rozprawy ofertowej przez Przewodniczącego Komisji przetargowej.

Oferty nieodpowiadające warunkom w wyż powołanem rozporządzeniu Ministerstwa Robót Publicznych lub złożone po upływie wyznaczonych j w od 1—8 terminów, nie będą rozpatrywane.

W Krakowie, dnia 8 stycznia 1927 r.

Za Wojewodę: *Inż. Dudel* m. p
Dyrektor Okr. Dyr. Rob. Publ.

LW. 57.699. Lwów, 22 grudnia 1926.
IV.

OGŁOSZENIE

Tymczasowego Wydziału Samorządowego we Lwowie z 22 grudnia 1926 LW. 57.699, dotyczące taks leczenia w szpitalu powszechnym:

1) Św. Łazarza w Krakowie, 2) Białej, 3) Bochni, 4) Gorlicach, 5) Jaśle, 6) Nowym Sączu, 7) Nowym Targu, 8) Tarnowie, 9) Wadowicach, 10) Żywcu, tudzież 11) w Zakładzie dla umysłowo chorych w Kobierzynie.

Na podstawie paragr. 9 ustawy z 28 lipca 1897 (Dz. u. kraj. Nr. 47) ustanawia niniejszem Tymczasowy Wydział Samorządowy w porozumieniu z Województwem we Lwowie jako władzą kompetentną w tej sprawie na całem terytorjum Małopolski po myśli reskryptu M. S. W. z 17 maja 1924 L. Z. 881 taksę dzienną za leczenie i pielęgnowanie chorych począwszy od 1

stycznia 1927 w wymienionych wyżej szpitalach w następującej wysokości:

I. klasa — 12 zł.

II klasa — w Krakowie 9 zł.

Wreszcie 9 szpitali i w Zakładzie w Kobierzynie 8 złotych.

III klasa — w Krakowie 4 zł. 40 gr.

W Białej 3 zł. 70 gr. — w Bochni i Nowym Targu 3 zł. 50 gr. — w Jaśle i Żywcu 3 zł. 30 gr. — w Gorlicach i Kobierzynie 3 zł. 20 gr. — w Wadowicach 3 zł. 10 gr. — w Nowym Sączu i Tarnowie 3 zł.

Przewodniczący Tymczasowego Wydziału Samorząd

Kędzior w. r.

L. Bg. 49/27

Członek TWS.: *Szczyrek* w. r.

PODWYŻSZENIE TAKS W 42 SZPITALACH Małopolskich, podległych zarządowi Tymczasowego Wydziału Samorządowego we Lwowie *od 1 stycznia 1927 roku.*

I klasa: 12 zł., II klasa we Lwowie i Krakowie 9 zł., a w Kulparkowie i Kobierzynie i we wszystkich 38 prowincjonalnych szpitalach 8 zł. III kl.: we Lwowie i Krakowie 4 zł. 40 gr., w Białej 3 zł. 70 gr., w Bóbrce, Bochni, Brzeżanach, Czortkowie, Dolinie, Lubaczowie, Nowym Targu, Przemyślanach, Sokalu i Żółkwi 3 zł. 50 gr., dalej w Podhajcach, Skałacie i Turce 3 zł. 40 gr., dalej w Brodach Jarosławiu, Jaśle, Tarnobrzegu i Żywcu 3 zł. 30 gr., dalej w Gorlicach, Kałuszu i Śniatynie, tudzież w Kulparkowie i Kobierzynie 3 zł. 20 gr., dalej w Krośnie, Sanoku, Stryju, Tarnopolu, Wadowicach i Złoczowie 3 zł. 10 gr., wreszcie w Drohobyczu, Kołomyi, Kosowie, Nowym Sączu, Przemyślu, Rzeszowie, Samborze, Stanisławowie, Tarnowie i Zaleszczykach 3 zł.

L. Bg. 49/27.

STAROSTWO W BOCHNI.

L. 2509/V.

Bochnia, dnia 22 stycznia 1927 r.

Przewóz przez Wisłę między Groblą a Nowym Brzeskiem.

OBWIESZCZENIE.

Starostwo w Bochni działając w imieniu i w zastępstwie Województwa krakowskiego wskutek reskryptu tegoż z dn. 15 października 1926 L. A. S. 9666 ex 1926 opartego na reskrypcie Ministerstwa Robót Publicznych z dnia 18 maja 1926 L. 681/26 podaje po myśl paragr. 195 ustawy wodnej z 19/9 1922 Dz. U. Rz. P. Nr. 102 poz. 936 do powszechnej wiadomości, że Jan Zgraja z Grobli i osada Nowe Brzesko wnieśli podanie konkurencyjne o udzielenie stałego przewozu przez Wisłę pomiędzy Groblą powiatu bocheńskiego a Nowem Brzeskiem powiatu miechowskiego.

Celem stwierdzenia czy o ile projektowane przewozy dopuszczalne są ze stanowiska dobra publicznego, bezpieczeństwa i prawa osób trzecich, Starostwo w Bochni zarządza w imieniu i w zastępstwie Województwa krakowskiego dochodzenie komisyjne na miejscu z przybraniem znawcy i stron interesowanych, *które odbędzie się w dniu 30-go marca 1927.*

Komisja zbierze się w dniu tym 30 marca 1927 r. o godzinie 10.30 w Urzędzie gminnym w Grobli.

O tem zawiadamiam interesowanych w szczególności osoby, któreby mogły być dotknięte szkodliwem działaniem projektowanego przedsiębiorstwa z oznajmieniem, że projekt techniczny przewozu Jana Zgraji będzie wyłożony do publicznego wglądu w Starostwie w Bochni, zaś projekt przewozu osady Nowe Brzesko w Starostwie w Miechowie w czasie od 1 marca do 29 marca 1927 roku.

Zarzuty przeciw projektom można wnosić w czasie jego wyłożenia, to jest od 1 do 29 marca 1927 roku do starostwa w Bochni, najpóźniej zaś podczas dochodzenia komisyjnego na ręce przewodniczącego komisji.

Interesanci, którzy we wskazanym terminie lub w czasie dochodznia komisyjnego nie podniosą przeciw udzieleniu konsensu na powyższe przewozy żadnych zarzutów, będą uważani za zgadzających się z projektowanymi przewozami, tracą prawo do podnoszenia zarzutów i mogą po upływie powyższego terminu w razie szkodliwego oddziaływania wykonania nadanego w myśl ust. 2 art. 196 powołanej poprzednio ustawy żądać tylko wniesienia i utrzymywania urządzeń zapobiegających szkodzie, albo też odszkodowania samego, gdyby takie urządzenia nie dały się pogodzić z przedsiębiorstwem, lub też gospodarczo usprawiedliwić.

Starosta: *Podobiński* w. r.

L. Bg. 1215/27.

STAROSTWO.

L. 40758/2/1926.

Dąbrowa, dnia 13 stycznia 1927.

OGŁOSZENIE.

Starostwo w Dąbrowie upoważnione reskryptem z dnia 25/X 1926 L. AS. 10022/26 w imieniu i zastępstwie Województwa krakowskiego, stosownie do postanowienia art. 7 ust. II rozporządzenia Min. Robót Publicznych z dnia 7 maja 1924 Dz. U. Rz. P. Nr. 44 p. 468 i art. 252 ust. z dnia 19/IX 1922 Dz. U. Rz. P. Nr. 102 p. 936 — podaje do powszechnej wiadomości po myśli art. 195 ust. wodnej, że dochodzenie wodnoprawne celem uzyskania podstawy co do utrzymania w mocy i rozmiar. zgłoszonego przez Samuela Samucha z Brnika uprawnienia wodnego, t. j. utrzymywania młyna wodnego na prc. gr. lk. 28 km. kat. Brnik, oraz pobierania wody ze stawów lk. 1051, 1050/1 1048 i 1046 gm. kat. Brnik do wpisu do księgi wodnej — odbędzie się dnia *7 kwietnia 1927 roku* o godzinie 10-tej rano na miejscu w Brniku.

Plany i opis techniczny są wyłożone w Starostwie w Dąbrowie do publicznego wglądu w godzinach urzędowych do dnia 6 kwietnia 1927 i do tegoż Starostwa wolno wnosić pisemne lub protokolarne oświadczenia przeciwko udzieleniu pozwolenia, jak również żądanie wzniesienia i utrzymanie urządzeń.

Równocześnie ostrzega się, że ci, którzy we wskazanym powyższym terminie lub w trakcie dochodzenia komisyjnego nie podniosą przeciw udzieleniu pozwolenia żadnych zarzutów, tracą do nich prawo i mogą przeciw szkodliwemu działaniu wykonywania nada-

nego prawa żądać tylko wzniesienia i utrzymywania urządzeń, zapobiegających szkodzie, albo też odszkodowania gdyby takie urządzenia nie dały się pogodzić z przedsiębiorstwem lub gospodarczo usprawiedliwić.

Starosta: *Kopeć* w. r.

L. Bg. 754/27.

STAROSTWO KRAKOWSKIE.

L. 68533/26.

Kraków, dnia 14 grudnia 1926.

OBWIESZCZENIE!

Orzeczeniem Starostwa w Podgórzu, obszar wiejski z dnia 10 maja 1899 L. 11020 udzielono Józefowi i Katarzynie Derason w Skawinie konsensu na urządzenie młyna wodnego na parcelach gruntowych l. kat. 2688/1 2687 wraz z prawem poboru wody z rzeki Skawinki za pomocą poprowadzonej w tym celu młynówki, pod warunkami w tem orzeczeniu bliżej określonemi. Na mocy kontraktu kupna-sprzedaży z 19/5 1903 przeszły uprawnienia te powyż wymienionych właścicieli na Feliksa Skołyszewskiego, nabywcę i obecnego właściciela tego młyna wraz ze związanemi z nim prawami wodnemi.

Wskutek wezwania Starostwa w Krakowie w wykonaniu postanowień ust. wodnej z 19/9 1922 Nr. 102 poz. 936 dz. p. p. wniósł Feliks Skołyszewski prośbę w roku 1924 o wpisanie do księgi wodnej wszystkich uprawnień wodnych odnoszących się do nabytego od Derasów młyna.

Ponieważ Skołyszewski poczynił z biegiem czasu samowolnie urządzenia i istotne zmiany tak w samym młynie, jakoteż w urządzeniach jazu i młynówki, co do piętrzenia i poboru wody na ten młyn z rzeki Skawinki, t. j. bez wiedzy i zezwolenia Władz administracyjnych, a zatem bez uprzedniego otrzymania na te zmiany konsensu, przeto wezwało go Starostwo rezolucją z dnia 20 maja 1924 L. 12446 ex 24 między innymi także, aby celem uzyskania tego konsensu wniósł należycie umotywowane podanie zaopatrzone planami i opisem technicznym dokonanych, względnie rozpoczętych i dokonać się mających zmian, na którego podstawie możnaby było przeprowadzić wodno-prawne dochodzenie i wydać w toku instancji stosowne orzeczenie konsensowe, zaś dopiero po uprośnięciu tego orzeczenia w moc prawa zarządzić wpisanie do księgi wodnej wszystkich prawomocnie udzielonych uprawnień wodnych Feliksowi Skołyszewskiemu przysługujących dotyczących wspomnianego młyna.

Urząd Wojewódzki załatwiając rekurs wniesiony przez Skołyszewskiego przeciw wszystkim zarządzeniom Starostwa zawartym w rezolucji z 20/5 1924 L. 12446/24 reskryptem z dnia 11/5 1926 L. A. S. 2730 nie uwzględnił w szczególności zarzutu rekursu przeciw wniesieniu podania o dodatkowe dochodzenie wodnoprawne przeprowadzić się mające na podstawie przedłożenia podania przy dołączeniu planów i opisów zmian samowolnie dokonanych a dotychczas nie konsentowanych.

Wskutek tego wniósł wreszcie Feliks Skołyszewski żądane podanie wraz z planami i opisem technicznym i prosił o przeprowadzenie dodatkowe dochodzenia wodno-prawnego, celem uzyskania konsensu na te zmiany i urządzenia wodne, na które dotychczas jeszcze zezwolenia nie posiada i o wpisanie po prawomocności orzeczenia tych uprawnień do księgi wodnej.

Urząd Wojewódzki załatwiając to podanie Feliksa Skołyszewskiego polecił reskryptem z dnia 24/11 1926 L. A. S. 10920/26 przeprowadzić w mieniu i zastępstwie Województwa dochodzenie wodno-prawne.

Starostwo krakowskie rozpisuje przeto po myśli postanowień art. 195 i 196 (część 6 rozdziału VI) ustawy wodnej z 19/9 1922 Nr. 102 poz. 936 dz. p. p. komisję na miejscu w Skawinie na dzień *(16)* szesnastego *marca 1927 godzinę* 10-tą przed południem.

Punkt zborny przy młynie Skołyszewskiego dla członków Komisji, dla Magistratu i dla wszystkich stron interesowanych.

Przedmiotem dochodzenia będzie zmiana względnie przebudowa pierwotnie konsentowanego jazu połączona ze zmianą stosunku wód przez jaz przepływających, ustalenie dopuszczalnej ilości wody i oznaczenie siły roboczej wody służącej do poruszania urządzeń młyna, zastosowania turbiny obok koła wodnego do poruszania młyna, ubezpieczenie brzegów młynówki wreszcie załatwienie ewentualnych kwestji poruszanych przez strony interesowane.

Zarzuty ewentualne przez strony, czy Władze podnieść się ma, względnie sprzeciwy ze sprawą w mowie będącą związek rzeczowy mające wnieść można do Starostwa krakowskiego na piśmie do dnia *25 lutego 1927,* włącznie, względnie ustnie w dniu komisji do protokułu dochodzenia na ręce przewodniczącego Komisji.

Zarzuty i sprzeciwy wniesione pisemnie po dniu 25 lutego 1927 roku, względnie nie wniesione ustnie przy komisji, a to aż do zamknięcia protokołu komisyjnego, nie będą uwzględnione.

Wszystkim stronom i Władzom zainteresowanym przedmiotem powyższym komisyjnych dochodzeń dotyczących młyna Skołyszewskiego, przysługuje prawo w terminie do dnia 25 lutego 1927 przeglądać dotyczące plany w Starostwie krakowskiem w biurze Nr. 38 w godzinach urzędowych, względnie w dniu komisji za pośrednictwem przewodniczącego Komisji.

Starosta: wz. *Kłosowski* wr.

L. Bg. 14214/26.

ODPIS.

STAROSTWO W OŚWIĘCIMIE.

L. 27238/26.

IV.

Oświęcim, dnia 24 stycznia 1927.

Karol Kozieł, budowa kładki przejazdowej przez Skawę w gminie Podolsze.

OBWIESZCZENIE.

Karol Kozieł, właściciel fabryki wyrobów cementowych i eksploatacji żwiru i piasku w Zatorze, wniósł prośbę do tutejszego Starostwa o udzielenie zezwolenia na budowę kładki przejazdowej przez Skawę w gminie Podolsze.

Starostwo w Oświęcimiu w myśl reskryptu Województwa z 23/7 1926 L. A. S. 7167/26 zarządza w imieniu i zastępstwie Województwa Krakowskiego wodnoprawne dochodzenie na podstawie przepisów objętych

rozdziałem II części szóstej ustawy wodnej z 18 września 1922 Dz. U. R. Nr. 102 poz. 936, a w szczególności art. 195 wyż cytowanej ustawy.

Termin odbycia dochodzeń komisyjnych wyznacza się na dzień *4 marca 1927*.

Podając powyższe do wiadomości, wzywam interesowanych do zgłaszania zarzutów ustnie lub pisemnie do tutejszego Starostwa do dnia odbyć się mających dochodzeń komisyjnych, a najpóźniej w czasie odbywania komisji do rąk Przewodniczącego.

Ci, którzy we wskazanym terminie lub w trakcie dochodzenia komisyjnego nie podniosą przeciw udzieleniu pozwolenia zarzutów, tracą do nich prawo i mogą przeciw szkodliwemu działaniu wykonywania nadanego prawa żądać tylko wzniesienia i utrzymywania urządzeń zapobiegających szkodzie, albo też odszkodowania, gdyby takie urządzenia nie dały się pogodzić z przedsiębiorstwem lub gospodarczo usprawiedliwić.

Plany budowy, oraz opis techniczny można przeglądać w Starostwie w godzinach urzędowych biuro Nr. 10. Starosta: *Hendrich* m. p.

L. Bg. 1182/27.

STAROSTWO W ŻYWCU.

L. 870/3.

Żywiec, dnia 4 lutego 1927.

Gmina Isep — przeprowadzenie kanalizacji.

OBWIESZCZENIE.

Zwierzchność gminna w Ispie, powiat Żywiec wniosła do Starostwa w Żywcu prośbę o udzielenie zezwolenia wodno-prawnego na przeprowadzenie kanalizacji w gminie Isep celem odwodnienia drogi gminnej na terenie wspomnianej gminy.

Na powyższą prośbę Starostwo rozpisuje po myśli postanowień art. 187, 195 i 196 ustawy wodnej z dnia 19/IX 1922 Dz. U. R. P. Nr. 103 poz. 936 na koszt gminy Isep dochodzenie wodno-prawne połączone z rozprawą komisyjną na miejscu w gminie Isep na *dzień 28 marca 1927 roku*.

Punkt zborny komisji dnia 28/III 1927 o godzinie 8-mej rano w Urzędzie gminnym w Ispie.

O powyższem zawiadamia się interesowanych, a przedewszystkiem osoby, względnie instytucje, któreby mogły być dotknięte szkodliwem działaniem projektowanej kanalizacji z nadmienieniem, że odnośne projekty techniczne będą wyłożone do publicznego przeglądu w Starostwie w Żywcu w biurze *Nr. 1 przez cztery tygodnie, t. j.* począwszy od dnia 28 lutego 1927 W ciągu powyższego czasokresu można będzie wnosić zarzuty przeciw zamierzonej kanalizacji do Starostwa w Żywcu, albo też najpóźniej podczas dochodzenia komisyjnego na ręce Przewodniczcego Komisji pod zagrożeniem utraty ewentualnie przysługujących im praw wnoszenia sprzeciwów.

Interesanci, którzy z powyższego prawa i we wskazanym terminie nie skorzystają tracą prawo podnoszenia zarzutów i mogą w razie szkodliwego oddziaływania wspomnianego urządzenia kanalizacyjnego żądać tylko zaprowadzenia urządzeń zapobiegajacych szkodzie, albo też odszkodowania samego, gdyby takie urządzenia nie dały się gospodarczo usprawiedliwić.

Starosta: *Dr. Skwarczyński* m. p.

URZĄD POLICYJNY

L. dz. 14867/2 6/IV.

Pleszew (Woj. Pozn.) dnia 14 grudnia 1926.

Zofja Bugajska, ur. 17 lutego 1911 w Kaszowie, pow. Kraków. Województwo krakowskie, która znajdowała się w sierocińcu p. Iwony Podmagórskiej w tut. mieście, który to sierociniec z dniem 28/10 b. r. został zlikwidowany, oddaliła się 6 października b. r. w niewiadomym kierunku.

Rysopis Zofji Bugajskiej:
Wiek: lat 15.
Wzrost: średni.
Włosy: c. blond.
Twarz: pociągła.
Usta i nos: szeroki.
Oczy: wpadnięte.
Ubrana była w granatowy płaszcz.

Proszę uprzejmie o łaskawe wydanie zarządzeń, celem przeprowadzenia odpowiednich dochodzeń za wyżej wymienioną.

L. BP. 18566/26.

Burmistrz: *Podpis nieczytelny.*

WOJEWÓDZTWO KRAKOWSKIE.

L. AS. 949/ex 1927.

Kraków, dnia 7 lutego 1927.

W wykonaniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 4 sierpnia 1926 poz. 503 Dzu. którem do miasta Żabna przyłączono gminy Targowisko, Zakirchale i Konary rozwiązało Województwo reprezentację gminną w tych gminach i mieście Żabnie w dniu 14 lutego 1926 i wprowadziło dla całego terytorjum jeden wspólny Zarząd.

Z dniem 14 lutego 1927 przestały zatem istnieć gminy: Targowisko, Zakirchale i Konary, jako odrębne jednostki administracyjne i tworzą część miasta Żabna.

Wojewoda: *Darowski.*

NOMINACJE I PRZENIESIENIA

a) Pan Minister Spraw Wewnętrznych zamianował:

1) Urzędnika referendarskiego VII st. sł. Aleksandra Wysockiego starostą w Wadowicach.

L. Pr. 7802/1 ex 1926.

2) Prowizorycznego lekarza pow. w VIII st. sł. w Starostwie w Nowym Targu Dra Jana Danielskiego prow. lekarzem pow. w VII-ym st. sł. z pozostawieniem w dotychczasowem miejscu służbowem.

L. Pr. 8322/1 ex 1926

b) Pan Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych zamianował pow. lekarza weterynaryjnego w VIII stopniu sł. w Starostwie w Makowie Jana Dębowskiego powiatowym lekarzem weterynaryjnym w VII st. sł. z pozostawieniem w dotychczasowem miejscu służbowem.

L. Pr. 159/1

c) P. Wojewoda Krakowski zamianował z dn. 1 stycznia 1927.

1) Do VIII s. sł. Aleksandra Winnickiego w Wadowicach.

2) Do IX st. sł. Ludw. Jarominka w Jordanowie, Stanisława Ciulę w Nowym Sączu, oraz Marcelego Głębockiego w Bochni.

3) Posunął do IX grupy uposażenia inż. Antoniego Chlipalskiego, praktykanta na stanowisko I. kategorji. Wszyscy z resortu Min. Rob. Publ.

L. I — 4717.

4) Urzędnika kanc. XI st. sł. Annę Pokornową urzędnikiem X st. sł.

5) Urzędnika kanc. XII st. sł. Karolinę Szymską, urzędnikiem XI st. sł z etatu Min. Pracy i Op. Społ.

L. Pr. 7295/1 1926

6) Prow. pow. dozorcę sanitarnego w XIII grupie uposażeniowej Wojciecha Górę w Brzesku, i Rudolfa Krausa w Żywcu prow. pow. dozorcę san. w XII grupie uposażenia.

L. Bg. — 13986 ex 1926

d) Przeniósł

1) Pow. lekarza weter. Jana Dziubana z Oświęcima do Krakowa i przydzielił do służby w Urzędzie Wojew.

L. Pr. 35/1.

2) Urzędnika ref. IX stł sł. Wendelina Wacławiaka z Pilzna do Gorlic i przydzielił do służby w tamtejszem Starostwie. L. Pr. 374/27

Pan Wojewoda Krakowski udzielił dekretem z dn. 16 grudnia 1926 L. I—4498/26 Dawidowi Langerowi, zamieszkałemu w Tarnowie, tytuł, oraz prawo wykonywania zawodu mierniczego przysięgłego.

Wymieniony złożył dnia 23 grudnia 1926 r. przepisaną przysięgę służbową w ręce Pana Starosty w Tarnowie. L. I—4774/26 O. D. R. P.

UNIEWAŻNIENIE LEGITYMACJI I DOKUMENTÓW OSOBISTYCH Z POWODU ZGUBY.

1) Włodzisława Dyrcza, kier. szkoły w Jachówce Bg. 11367/26.

2) Dra Antoniego Karwińskiego, profesora w Krakowie. L. Bg. 14142/26.

3) Andrzeja Lacha w Krakowie. L Bg. 93/27.

4) Pawła Kopecia, urzedn. Starostwa w Tarnowie. L. Bg. 14270/26.

5) Melanji Dzusiowej, nauczycielki w Węgrowcu. L. Bg. 210/27.

6) Michała Łaszczaka, post. P. P. w Krakowie. L. Bg. 349/27.

7) Feliksa Dyczkowskiego, naucz. w Kętach. L. Bg. 535/27.

8) Stanisława Mróza, naucz. w Nowym Targu. L. Bg. 650/27.

9) Klotyldy Kowalskiej, naucz. w Makowiskach. L. Bg. 645/27.

10) Kornelji Bandolanki, naucz. w Krakowie. L. Bg. 1194/27.

11) Licencję szoferską Franciszka Piwowarskiego w Krakowie. L. Bg. 1155/27.

12) Legitymację szoferską Eugenjusza Pamuły w Krakowie. L. Bg. 598/27.

13) Taliczkę rejestracyjną samochodu Nr. 6201 Dra Jerzego Daniela w Bieczu. L. Bg. 223/27.

14) Tabliczki samochodowe Nr. w. 19253 i w. 19753. L. Bg. 17420/26.

15) Legitymację urzędową Nr. 14075 Marji Staniszewskiej, naucz. w Krakowie. L Bg. 1239/27.

† Dr. ADAM BAL.

Dnia 13 stycznia, b. r. zmarł w Krakowie dr. Adam z Hoczwi Bal, starosta krakowski.

Urodził się dnia 15 stycznia, 1867 roku w majątku rodziców w Nowosiółkach, jako syn Jana i Felicji z Żurowskich. Szkoły średnie i uniwersytet ukończył w Krakowie. Po ukończeniu studjów prawniczych ze stopniem doktora praw, wstąpił w roku 1892 do służby rządowej w administracji politycznej dawnej Galicji. — Pracował w Namiestnictwie i w Starostwach w Jaśle, Krośnie i Lisku. Był kolejno kierownikiem Starostwa w Lisku (1909), starostą tamże (1911) i starostą w Łańcucie (1912), gdzie pozostawał aż do końca wojny światowej.

W odrodzonej Polsce, powołany do służby w P. K. L. pełnił ją początkowo w Wydziale administracyjnym, następnie w utworzonym podówczas biurze dla spraw Misji Zagranicznych i w Prezydjum Polskiej Komisji Likwidacyjnej i Komisji, względnie Generalnej Delegaturze Rządu. Niezależnie od tego pełnił funkcje inspektora aprowizacyjnego przy Generalnym Delegacie Rządu, a w czasie nawały bolszewickiej był jego zastępcą w I-szym Oddziele Sztabu DOG. Kraków.

Z chwilą kreowania Urzędu Wojewódzkiego w Krakowie został dr Bal mianowany starostą krakowskim i na tem stanowisku pozostawał aż do śmierci.

Jako starosta krakowski otrzymał w roku 1923 — V. st. sł., a w grudniu 1924 roku w uznaniu zasług, położonych dla Rzeczypospolitej Polskiej w dziedzinie administracji państwowej krzyż oficerski orderu „Odrodzenie Polski". Był też komandorem król. orderu „Gwiazdy Rumunji".

Przy licznym udziale przedstawicieli władz państwowych, wojskowych i samorządowych, reprezentantów świata naukowego, sfer ziemiańskich i bankowych odbył się dnia 16 stycznia 1927 roku pogrzeb ś. p. Dr. Adama Bala.

Po odprawionych w domu żałoby przy ul. Sobieskiego egzekwiach ruszył żałobny pochód, który otwierały oddziały konne Policji państwowej, dalej postępowały zwarte oddziały piesze Policji państwowej, oraz muzyka z fabryki „Solvayu" w Borku Fałęckim.

Kondukt prowadził ks. prepozyt Masny w otoczeniu licznego duchowieństwa świeckiego i zakonnego (wśród których zauważono ks. infułata Kulinowskiego, ks. Prowincjała Jezuitów Jankiewicza, ks. Prałata Świderskiego, ks. Dziekana Dutschkę ze Szebni), poprzedzanego przez Konwent SS. Matki Bożej Miłosierdzia z Józefowa pod Łagiewnikami.

Przed cztero-konnym karawanem, otoczonym strażą honorową funkcjonarjuszy Policji Państwowej, niesiono insygnia orderowe Zmarłego.

Za karawanem szła najbliższa rodzina, mianowicie bratanek Zmarłego p. Stanisław Bal z żoną i córką, p. Adam Ostaszewski z żoną i synem, oraz p. Wiktor Żurowski, następnie p. Wojewoda krakowski L. Darowski, Generał Dywizji i Dowództwa O. K. Wróblewski. Naczelnicy władz i urzędów niezespolonych i Senat Akademickiego Uniwersytetu Jagiellońskiego, p. Prezes Rady Powiatowej Dr. Skrzyński, PP. Prezydent miasta Rolle i Wiceprezydent Dr. Wielgus, Ostrowski i Dr.

Schneider, Prezes Izby Handlowej Epstein, przedstawiciele sfer ziemiańskich i bankowych, pp. Wicewojewoda i Naczelnicy Wydziałów z personelem urzędniczym Województwa i Starostwa krakowskiego, Delegacje oficerów, Komendant wojewódzki z oficerami Policji państwowej, okoliczni Starostowie i prezesi Rad powiatowych, Rabini z powiatu krakowskiego, Delegacje Policji państwowej powiatu krakowskiego i naczelników gmin tego powiatu, oraz bardzo liczna publiczność.

Zwłoki złożono w grobowcu tymczasowym na cmentarzu Rakowickim.

U trumny ś. p. starosty Bala został złożony od P. Wojewody L. Darowskiego wieniec z szarfami o barwach państwowych z napisem „Staroście Dr. Balowi — od Wojewody Krakowskiego", nadto złożono wieńce od personelu Starostwa krakowskieg i funkcjonarjuszy Policji Państwowej.

Na gmachach Urzędu Wojewódzkiego i Starostwa krakowskiego powiewały na znak żałoby czarne flagi.

Cześć Jego Pamięci!

Z powodu śmierci ś. p. starosty dr. Adama Bala złożyli Panu Wojewodzie krakowskiemu i Rodzinie Zmarłego kondolencje przedstawiciele władz państwowych, administracyjnych i sędziowskich jak Prezes Sądu apelacyjnego Wolter, w imieniu P. Wojewody tarnopolskiego Dr. L. Zawistowskiego — P. Naczelnik Wydziału Dr. R. Kułakowski, P. Prokurator przy Sądzie apelacyjnym w imieniu Prokuratury apelacyjnej i podległych prokuratur, Konsulat austrjacki w Krakowie i t. d.

Drukarnia Gronusia i Orłowskiego. Kraków. ul. Stolarska l. 6. Nr. telefonu 1018